

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: A. H., narozená X, bytem X, právní nástupkyně F. Š., narozené X,
zastoupená: Mgr. Jakub Pohl, advokát, se sídlem Belgická 32, 120 00
Praha 2,

Proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu
376/1, 128 01 Praha 2 (dále i MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 27.1.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021 č. j. MPSV-
2021/19378-916 o příspěvek na péči,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 27.1.2022 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného (o příspěvku na péči týkajícího se její zemřelé matky paní F. Š.) ze dne 8.2.2021 č.j. MPSV-2021/19378-916, jehož kopie byla mimo jiné připojena. Také upozornila, že napadené rozhodnutí ovlivňuje podstatným způsobem i její vlastní život. Z důvodu svého věku se připravuje na odchod do důchodu, přičemž hrozí, že se jí na základě

nesprávného rozhodnutí žalovaného nebude hodnotit doba od února 2017 do ledna 2019, ve které pečovala o osobu odkázanou na pomoc jiné osoby, jako náhradní doba důchodového pojištění ve smyslu §12 odst. 1 ve spojení s § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění.

2. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech sociální péče rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

3. **V žalobě žalobkyně** vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím, požadovala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, zároveň požadovala náhradu nákladů řízení bez specifikace. Dle žalobkyně žalovaný nenapravil ani ve svých rozhodnutích (zejména v rozhodnutí č.j. MPSV-2021/19378-916 ze dne 8.2.2021) vady, které mu byly zdejší soudem vytýkány. Tyto vady podle ní spočívají zejména v následujících skutečnostech: a) žalovaný se ani v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádal se zdravotní dokumentací paní F. Š., b) žalovaný ani v napadeném rozhodnutí neodstranil vady, které mu byly vytýkány v rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 16 Ad 90/2019-57 (tj. ze dne 6.5.2020), posouzení zdravotního stavu jmenované žalovaným je v rozporu se závěry spisové dokumentace, c) v rozporu se závěry spisové dokumentace byl jmenované zvýšen příspěvek na péči z 880 Kč na 4.400 Kč až od ledna 2019.

Kromě popisu celého řízení od roku 2013, kdy bylo vydáno rozhodnutí ze dne 4.11.2013 o přiznání příspěvku na péči pro paní F. Š. Úřadem práce České republiky - Krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen **ÚP**), rozhodnutí č.j. MPSV-UP/1720493/13/AIS-SSL, od srpna 2013 ve výši 800 Kč, když bylo shledáno, že potřebuje pomoc ve čtyřech oblastech základních životních potřeb, konkrétně: 1) stravování, 2) tělesná hygiena, 3) osobní aktivity, 4) péče o domácnost, bylo ještě mimo jiné uvedeno následující:

Paní F. Š. dne X zemřela. Jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-2021/184590-916 ze dne 22.11.2021, do správního řízení po ní vstoupili poskytovatelé pomoci, tedy žalobkyně a dále osoby zúčastněné na řízení. K poskytování pomoci žalobkyně uvedla, že v roce 2017 byl stav paní F. Š. (matka žalobkyně) natolik vážný, že se za ní přestěhovala z X do X, aby o ni mohla nepřetržitě pečovat. V roce 2019 už pro matku žalobkyně domácí péče nepostačovala, proto s bratrem K. Š. zajistila její přestěhování do Městského centra sociálně rehabilitačních služeb - domova pro seniory v Domažlicích, tedy v původním bydlišti žalobkyně. V roce 2019 tedy nepřetržitou péči o jmenovanou převzal domov pro seniory, přičemž žalobkyně ji i nadále pravidelně navštěvovala a starala se o ni nad rámec péče poskytované domovem.

Dále bylo uvedeno, že po vrácení věci soudem bylo dne 8.2.2021 žalovaným vydáno rozhodnutí č.j. MPSV-2021/19378-916, kterým došlo k potvrzení výroku původního rozhodnutí MPSV ze dne 20.4.2018 tak, že od února 2017 byl jmenované přiznán příspěvek na péči ve výši 880 Kč, od ledna 2019 potom příspěvek na péči ve výši 4.400 Kč. Rovněž toto rozhodnutí je dle žalobkyně zatíženo vadami, neboť žalovaný v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Plzni neposoudil objektivním způsobem zdravotní stav paní F. Š. a nevypořádal se dostatečným způsobem se spisovou dokumentací. Právě naopak, hodnocení spisové dokumentace ze strany žalovaného je selektivní, když neuvádí veškeré relevantní informace. Zcela v rozporu se spisovou dokumentací byl jmenované

příznán příspěvek na péči ve výši 4.400 Kč až od ledna 2019. Žalovaný nezhodnotil spisovou dokumentaci objektivně, úplně a přesvědčivě, když některé stěžejní skutečnosti záměrně opomenul a některé lékařské zprávy ani nevzal v úvahu – zejména lékařskou zprávu MUDr. M. U. ze dne 1.2.2017, 13.4.2018, 24.1.2019, záznam ze sociálního šetření ze dne 27.2.2017 a 27.2.2019, lékařskou zprávu MUDr. P. L. ze dne 30.5.2018.

Dle žalobkyně v rozporu s rozsudkem zdejšího soudu nebyly posudky posudkových komisí doplněny způsobem, kterým by mohly porozumět i osoby nemající medicínské vzdělání. Naopak posudek posudkové komise žalované ze dne 13.1.2021 je nesrozumitelný a značně nepřehledný. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **PK MPSV** či **komise event. posudková komise**) pouze přebírá texty lékařských zpráv a záznamů ze sociálních šetření, a to ještě toliko selektivním způsobem, proto napadené rozhodnutí je také zatíženo vadami pro svou nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti. Žalovaný nenapravil vady řízení, pro které bylo rozsudkem zdejšího soudu rozhodnuto o zrušení předchozího rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, protože se opětovně dostatečným způsobem nevypořádal s námitkami, že ke zhoršení zdravotního stavu jmenované ve vztahu k příspěvku na péči došlo dříve než 24.1.2019, a to již od února 2017. Při posuzování stupně závislosti nebyla jmenovaná žádnou z posudkových komisí osobně vyšetřena, byť na základě zjištěných skutečností tato potřeba vyplývala a navrhoval ji opětovně i syn jmenované, pan K. Š.. Je tak zřejmé, že již v lednu 2017 vznikl paní F. Š. nárok na poskytování příspěvku ve výši 4.400 Kč, když v této době nezvládala minimálně pět základních životních potřeb, namísto tvrzených čtyř základních životních potřeb, tedy kromě základních životních potřeb mobility, tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost také základní životní potřebu stravování. Pokud jde o další nezvládání základních životních potřeb, žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že od prosince 2017 nezvládala jmenovaná kromě již dříve nezvládaných základních životních potřeb (mobilita, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost, péče o zdraví a dále stravování) také životní potřeby komunikace, oblékání a obouvání. Od prosince 2017 proto jmenovaná nezvládala celkem osm životních potřeb, a měla mít nárok na příspěvek ve výši 12.800,- Kč měsíčně.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 8.2.2021 č. j. MPSV-2021/19378-916** žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), odvolání účastníka řízení: F. Š., narozena dne X, trvale bytem X, zastoupena zmocněncem Mgr. Jakubem Pohlem, advokátem, se sídlem Belgická 32, 120 00 Praha 2, proti rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Ústí nad Labem, č.j. 34422/2017/LOU, ze dne 1.6.2017, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše příspěvku na péči podaný dne 24.2.2017 a rozhodnuto nadále poskytovat F. Š. příspěvek na péči v původní výši 880 Kč měsíčně, rozhodl tak, že změnil uvedené rozhodnutí takto:
 - I. F. Š., narozené dne X**, trvale bytem X, dle ustanovení § 7, § 8, § 9, § 11 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), náleží příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od února 2017 (I. stupeň závislosti - lehká závislost - pro osoby starší 18 let věku).
 - II. F. Š., narozené dne X**, trvale bytem X, se dle ustanovení § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, **zvyšuje příspěvek na péči z částky 880 Kč na 4 400 Kč měsíčně od ledna 2019** (středně těžká závislost - pro osoby starší 18 let věku).
5. **V odůvodnění** napadeného rozhodnutí ze dne 8.2.2021 byl žalovaným rozsáhle popsán celý průběh řízení zahájeného dne 24.2.2017 (43 stran), kdy původní žalobkyně, tj. F. Š., podala

návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a tento návrh byl zamítnut rozhodnutím ÚP (kontaktní pracoviště Louny) č.j. 34422/2017/LOU ze dne 1.6.2017 a bylo rozhodnuto nadále poskytovat žalobkyni příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně s odůvodněním, že se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I - lehká závislost ve vztahu k ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona s tím, že nezvládá tři základní životní potřeby tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost.; citován byl i obsah posuzovaných lékařských zpráv.

Dále byl uveden obsah rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2019 (*výrok rozhodnutí byl totožný jako v rozhodnutí ze dne 8.2.2021*) a mimo jiné také uvedeno, že po podání včasného odvolání proti rozhodnutí ÚP odvolací orgán, tj. žalovaný, požádal o posouzení stupně závislosti žalobkyně Posudkovou komisí MPSV v Ústí nad Labem (dále jen **PK Ústí n/L**), která vypracovala posudek po jednání uskutečněném dne 14.3.2018 bez přítomnosti žalobkyně a dospěla k závěru, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá a) - mobilita, f) - tělesná hygiena, i) - osobní aktivity, j) - péče o domácnost, tedy celkem 4 základní životní potřeby. V souladu s OSSZ (Okresní správa sociálního zabezpečení) Louny, která posoudila zdravotní stav žalobkyně pro rozhodnutí ÚP, shledala PK Ústí n/L závislost I. stupně, ale lišila se v hodnocení jednotlivých základních životních potřeb (dále i **ZŽP**). Po prostudování kompletní dokumentace včetně nově doložené dokumentace k jednání, PK Ústí n/L hodnotila jako nezvládnutou ZŽP mobilitu, neshledala podklady pro nezvládnutí stravování, péče o zdraví a fyziologické potřeby uváděné v odvolání. Uvedená posudková komise dospěla k závěru, že nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d), c) nebo b) zákona ve znění zákona č. 366/2011 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, III nebo II, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, ani sedm nebo osm a ani pět nebo šest takových potřeb, není však schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby; tento stav byl i v době ode dne 1.2.2017, doba platnosti posudku trvalá.

Proti rozhodnutí č.j. MPSV-2018/78945-916 ze dne 20.4.2018 byla podána správní žaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem č.j. 78Ad 19/2018-24 ze dne 17.1.2019 rozhodnutí MPSV napadené žalobou pro vadu řízení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že posudek PK Ústí n/L byl v rámci správní žaloby označen v některých svých bodech za nedostatečný a nepřesvědčivý podklad pro rozhodnutí.

Na základě uvedeného zrušujícího rozsudku ze dne 17.1.2019 a po provedení sociálního šetření dne 27.2.2019 v místě bydliště žalobkyně byl po jednání PK Ústí n/L dne 6.3.2019 vypracován posudek, dle něhož shodně s hodnocením první instance uznala komise jako nezvládnutou základní životní potřebu f) tělesná hygiena, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost a dále vzhledem k postižení pohybového aparátu v kombinaci s dechovými potížemi při kardiálním onemocnění i a) - mobilitu a ode dne 24.1.2019 také h) péči o zdraví. Komise tudíž dospěla k závěru, že ode dne 1.2.2017 do 23.1.2019 se žalobkyně považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), když nebyla schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. Dále komise uvedla, že ode dne 24.1.2019 jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), když důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopna zvládat pět nebo šest

základních životních potřeb; doba platnosti posudku trvalá, změna stupně: 24.1.2019 nálezem praktického lékaře MUDr. Urbana.

S ohledem na nesouhlas strany žalobkyně ohledně přiznání II. stupně závislosti od ledna 2019, byl žalovaným vyžádán srovnávací posudek PK MPSV v Plzni (dále jen **PK Plzeň**), která vypracovala posudek po jednání dne 29.5.2019 a dospěla ke zcela shodnému závěru jako PK Ústí n/L, že od 1.2.2017 do 23.1.2019 se jednalo o stupeň I (závislost lehká), když nebyla schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a od 24.1.2019 došlo ke změně nálezem praktického lékaře MUDr. U. a jednalo se o stupeň II (středně těžká závislost), kdy nebyla schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. Uvedená komise se vyjádřila i k námitkám zmocněnce žalobkyně (*syn žalobkyně K. Š.*), kdy neshledala nezvládnutí základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování a oblékání a obouvání.

Následně zdejší soud shledal žalobu ze dne 9.9.2019 důvodnou a rozsudkem ze dne 6.5.2020 č.j. 16 Ad 90/2019-57 rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2019 č.j. MPSV-2019/130674-916 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému s tím, že je potřebné doplnění posudku PK Plzeň mimo jiné proto, že v posudku absentuje vysvětlení, z jakého důvodu nebyly jako nezvládnuté uznány orientace a komunikace, oblékání a obouvání, dále též nezvládnutí mobility a naproti tomu byla uznána jako zvládaná ZŽP stravování, která byla uznána jako nezvládnutá posudkovým lékařem OSSZ Louny v roce 2013.

Poté PK Plzeň po jednání konaném dne 7.8.2020 doplnila svůj posudek ze dne 29.5.2019, kdy se opět vyjádřila k znovu neuznaným ZŽP orientace, komunikace, stravování i oblékání a obouvání, protože dle ní nebyl podklad ve zdravotním stavu k nezvládnutí těchto ZŽP. Ohledně zohlednění ZŽP stravování v roce 2013 tato komise uvedla, že v sociálním šetření ze dne 17.9.2013 bylo uvedeno: teplou stravu si nezvládá zajistit, nezvládá déle stát, delší vaření ji unavuje. Má zajištěnou dovažku obědů. Zvládne si jen jídlo ohřát, uvařit si teplý nápoj. Jelikož při chůzi napadá na LDK, má někdy problém talíř s jídlem (polévka, omáčka) nebo hrnek s nápojem přenést - vylévá je. Stravu si naporcuje, nají se. Nápoj si nalije a napije se. Dodržovat dietu nemusí. Z výše uvedeného je naprosto jasné, že došlo k pochybení a nadhodnocení posudku. Vaření je zohledněno v ZŽP péče o domácnost. Za neschopnost stravování lze pokládat stav, kdy osoba není schopna sama si stravu naporcovat a bez cizí pomoci není schopna přijímat potravu, nalít si nápoj a napít se. Naservírování stravy (přemístění stravy a nápoje na místo konzumace) je možno realizovat nejen přenášením, ale i posouváním nebo např. převezením na servírovacím stolku nebo na invalidním vozíku. V roce 2013 měla být tato ZŽP uznána jako zvládnutá. Rovněž komise zohlednila sociální šetření ze dne 27.2.2017 a 27.2.2019. Závěrem uvedená komise setrvala na svém původním hodnocení a tedy ve shodě s posudkem PK Ústí/L.

Na základě námitek zmocněnce žalobkyně a vyhodnocení posudku s ohledem na závěry zdejšího soudu žalovaný vyžádal další doplnění posudku PK Plzeň, které bylo provedeno po jednání dne 25.9.2020, kdy byly zodpovězeny otázky položené žalovaným ohledně ZŽP orientace, komunikace, oblékání a obouvání, když nebyl shledán podklad ve zdravotním stavu pro nezvládnutí těchto ZŽP. Ohledně ZŽP mobilita komise uvedla, že v posudku OSSZ byla zohledněna pravděpodobně proto, že se sice pohybovala s oporou 2 FH a schody zvládla s odpočíváním, ale nezvládla nastoupit do prostředků MHD bez pomoci a v roce 2019 byla již vožena na invalidním vozíku ven. Komise setrvala na svém původním hodnocení, když v lékařských nálezech a dle sociálního šetření není prokazatelné, že by došlo ke zhoršení zdravotního stavu již v únoru 2017 a také uvedla, že již vyčerpala všechny své odborné zkušenosti a schopnosti a není schopna do posudku

vnést něco nového; v případě nesouhlasu s posudkem by bylo nejvhodnější požádat jinou PK MPSV o srovnávací posudek.

Poté žalovaný s ohledem na námítky zmocněnce žalobkyně vyžádal srovnávací posudek u PK MPSV v Praze (dále jen **PK Praha**), který byl vypracován po jednání konaném dne 13.1.2021 také za účasti odborného lékaře z oboru interního lékařství. I tato komise dospěla ke stejnému závěru jako PK Ústí/L a PK Plzeň, že u žalobkyně se ode dne 1.2.2017 do 23.1.2019 jednalo o závislost na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), když nebyla schopna zvládat 4 ZŽP (mobilita, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost) a ode dne 24.1.2019 se jednalo o stupeň II (středně těžká závislost), kdy již nebyla schopna zvládat 5 ZŽP – kromě uvedených i péči o zdraví. Komise také uvedla, že pro posouzení není podstatné, zda posuzovaná osoba provádí základní životní potřeby sama či nikoli, případně sdělení při sociálním šetření, že základní životní potřeby nezvládá, ale fakt, zda funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav ji umožňují tyto základní životní potřeby zvládat v přijatelném standardu, tj. akceptovatelným alternativním způsobem a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti či využití zdravotnického prostředku (př. madel, nástavce na WC, brýlí, obouvací lžice apod.), nebo zda omezené funkční schopnosti v rámci zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vedou k jejich nezvládnutí. V případě žalobkyně nebylo zjištěno funkční postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které by vedlo k narušení funkčních schopností v rozsahu vedoucím k nezvládnutí základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování, oblékání, obouvání a výkonu fyziologické potřeby v přijatelném standardu. Stav je trvalý, zlepšení se nepředpokládá, proto byla stanovena neomezená doba platnosti posudku. K 1.2.2017 bylo na základě odborných nálezů prokázáno funkční postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vedoucí k uznání lehkého stupně závislosti, pro uznání vyššího stupně závislosti nebyl zjištěn zdravotní důvod. Posudkově významné zhoršení, a tedy zdravotní důvod pro stanovení druhého stupně závislosti byl shledán až lékařským nálezem ze dne 24.1.2019.

I s tímto posudkem strana žalobkyně vyjádřila nesouhlas a opětovně namítala, že posudková komise nedostatečně zhodnotila zvládnutí ZŽP orientace, komunikace, oblékání a obouvání a též stravování, rovněž nesouhlasila s datem vzniku II. stupně závislosti, protože zdravotní stav se změnil již dříve s odkazem na lékařské zprávy MUDr. L. a MUDr. U. a také, že nebylo postupováno v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Plzni. Dle žalovaného však byl zdravotní stav žalobkyně posouzen v souladu se zákonem o sociálních službách a jeho prováděcím předpisem, když posudková komise si vyžádala kompletní zdravotní dokumentaci MUDr. U. i MUDr. L., aby tak mohl být objektivně a komplexně vyhodnocen zdravotní stav žalobkyně a prokázáno zhoršení jejího zdravotního stavu pro účely stupně závislosti ve smyslu zákona i v kontextu s výsledky provedených sociálních šetření.

Dále žalovaný uvedl, že z celé odborné podkladové dokumentace (zprávy ošetřujících lékařů) je tedy zřejmé a je objektivně podloženo, že zhoršení zdravotního stavu žalobkyně ve vztahu k závislosti na pomoci jiné fyzické osoby bylo deklarováno až lékařskou zprávou MUDr. U. ze dne 24.1.2019. Také bylo konstatováno, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí funkční důsledky zdravotního postižení. Obecně lze uvést, že i v případě závažného onemocnění nemusí být funkční důsledky takové, aby vedly k neschopnosti zvládat základní životní potřeby.

Žalovaný také citoval znění § 1 odst. 4 i § 2 odst. 1, 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen **prováděcí předpis**), a

konstatoval, že v žádném případě není nijak zpochybňován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně a potřeba pomoci či dohledu v některých posuzovaných oblastech, což je zřejmé z toho, že příspěvek na péči byl poskytován ve výši odpovídající nejdříve I. stupni závislosti (880 Kč) a po té byl na základě zjištěné změny zdravotního stavu zvýšen na částku 4 400 Kč, což odpovídá II. stupni závislosti s odkazem na nezvládání 5 základních životních potřeb z 10 posuzovaných, ale v řízení o návrhu na změnu výše příspěvku na péči je nutno postupovat v souladu se zákonem o sociálních službách a jeho prováděcího předpisu.

K námitkám uvedeným v odvolání žalovaný konstatoval, že posudková komise dostatečně srozumitelným způsobem zhodnotila namítané základní životní potřeby orientace, komunikace, oblékání a obouvání, stravování, zohlednila nutnost pomoci při zvládání základních životních potřeb tělesné hygieny, péče o domácnost, a také mobility, kam je zahrnuta doprava k lékaři, nejistota a nestabilita při chůzi, atd. Vyřizování osobních záležitostí je zohledněno v nezvládnutých osobních aktivitách. K nezvládnutí orientace, komunikace, stravování, či oblékání a obouvání nebyl na základě odborné objektivní podkladové dokumentace zjištěn objektivní důvod, jak je popsáno v posudkových zhodnoceních. Skutečnost, že žalobkyně není schopna sama uvařit, je zohledněna v nezvládnuté péči o domácnost. V minulosti vyhodnocené stravování jako nezvládnuté je na základě odborných podkladů vyhodnoceno jako posudkový omyl. Vše je velmi konkrétně v posudkovém zhodnocení zdůvodněno, včetně důvodu stanovení II. stupně závislosti lékařským nálezem ze dne 24.01.2019 MUDr. M. U.

Závěrem žalovaný uvedl, že na základě uvedených skutečností změnil napadené rozhodnutí ÚP, jak uvedeno ve výroku rozhodnutí, když od února 2017 do prosince 2018 žalobkyni náležel příspěvek na péči v I. stupni závislosti a od ledna 2019 II. stupeň – středně těžká závislost.

6. **Z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 16 Ad 19/2021** vyplývá, že pravomocným usnesením ze dne 10.11.2021 č.j. 16 Ad 19/2021-152 byla výrokem I. žaloba žalobkyně A. H. ze dne 12.4.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021 č.j. MPSV-2021/19378-916 odmítnuta (§ 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.), jelikož byla podána předčasně, protože bylo soudem zjištěno, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo doručeno oprávněné osobě. V této věci bylo dále zjištěno, že F. Š. byla uživatelkou sociální služby na adrese Domov pro seniory, Prokopa Velikého 689, Domažlice, od 18.5.2019 do 1.11.2020. Do pobytové služby fakticky nastoupila dne 4.6.2019 (od 18.5.2019 do 4.6.2020 jí péči poskytovala dcera, dle informací v domácím prostředí v Postoloprtech) a ukončena byla dnem 1.11.2020; po převozu záchrannou službou do Domažlické nemocnice v ten samý den jmenovaná zemřela. Tato skutečnost však nebyla v průběhu správního řízení sdělena žalovanému ani zástupcem F. Š., tj. advokát Mgr. Pohl, tudíž současné žalobkyni A. H. (*právní nástupkyni zemřelé*) nebylo rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021 doručeno, neboť neoznámením úmrtí jmenované bylo znemožněno správnímu orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 16 odst. 1 zákona, kdo vstupuje do dalšího řízení místo jmenované, aby mu mohlo být doručeno předmětné rozhodnutí žalovaného. Soud také konstatoval, že zemřelou F. Š. naposledy zastupoval na základě plné moci výše uvedený advokát Mgr. Jakub Pohl, avšak úmrtím jmenované dne 1.11.2020 jeho plná moc zanikla (např. § 28 odst. 5 o.s.ř.), tudíž rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021, které mu bylo doručeno, bylo doručeno neoprávněné osobě a nenabývalo tedy ani právní moci dne 12.2.2021.

Zástupce F. Š., advokát Mgr. Pohl, její úmrtí dne 1.11.2020 správnímu orgánu nesdělil, přitom úmrtní list byl vyhotoven již dne 16.11.2020 a rozhodnutí žalovaného v této věci bylo datováno až 8.2.2021, tudíž od úmrtní jmenované uplynuly více jak 3 měsíce, což je

více než dostatečná doba na to, aby předmětná skutečnost byla žalovanému sdělena. Kupodivu tuto skutečnost žalovanému nesdělila ani dcera F. Š., tj. současná žalobkyně, přestože jí bylo známo, že nadále probíhá správní řízení poté, co bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6.5.2020 zrušeno rozhodnutí žalovaného dne 26.6.2019 č.j. MPSV-2019/130674-916 a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Dokonce ani v žalobě ze dne 12.4.2021 nebylo uvedeno datum úmrtí F. Š. a kopie úmrtího listu jmenované byla soudu zaslána až na jeho výzvu žalobkyní.

7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 8.2.2022** souhlasil s tím, aby bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání a dále popsal stručně průběh celého řízení. Uvedl také, že rozhodnutí ze dne 8.2.2021 bylo oznámeno nástupcům v řízení: 1) H. A., X, 2) Š. K., X, 3) Domov pro seniory, Prokopa Velikého 689, 344 01 Domažlice, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že od podaného návrhu na změnu výše příspěvku na péči dne 24.2.2017 byly v rámci průběhu správního řízení výše uvedené osoby oznámeny jako poskytovatelé pomoci. Dle žalovaného v rámci posuzování zdravotního stavu F. Š. bylo následně plně vyhověno požadavku Krajského soudu v Plzni na doplnění důvodů pro považování základní životní potřeby mobilita za nezvládnutou, dále došlo k jasnému zdůvodnění zvládnutých ZŽP orientace, komunikace, stravování a oblékání a obouvání. Bylo vypořádáno posouzení základní životní potřeby stravování ve vztahu k roku 2013. Dále byly srozumitelným způsobem vypořádány námitky týkající se zhoršení zdravotního stavu, a to s ohledem na objektivní doloženou odbornou podkladovou dokumentaci. Posudky byly vypracovány odborníky v posudkové službě a interním lékařství s medicínským vzděláním a shromážděná podkladová dokumentace, na základě které bylo rozhodováno, byla úplná a objektivní. V daném případě bylo provedeno řízení jak v souladu se zákonem o sociálních službách, tak i v souladu se správním řádem, neboť opatřené podklady pro rozhodnutí vydané v odvolacím řízení byly řádně vyhodnoceny a výrok rozhodnutí následně řádně zdůvodněn. Proto žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž jsou jasně a srozumitelně uvedeny objektivní důvody pro jeho výrok, a toto rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno je rušit a závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
8. Ze zaslání velmi obsáhlého **správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí ze dne 8.2.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 8.2.2022 k žalobě odpovídají obsahu spisu; dle založené doručky bylo současné žalobkyni napadené rozhodnutí ze dne 8.2.2021 doručeno dne 30.11.2021 a téhož dne nabylo právní moci. Soud podotýká, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí ze dne 8.2.2021 citoval části posudků (*zejména obsah lékařských zpráv*) i jejich doplnění PK MPSV – Ústí/L., Plzeň i Praha, jak je zřejmé z obsahu založených posudků uvedených komisí i z doplnění posudku PK Plzeň.
9. K dotazu zdejšího soudu Městské centrum sociálně rehabilitačních služeb – domov pro seniory se sídlem Baldovská 638, 344 01 Domažlice (součástí je i Domov pro seniory, Prokopa Velikého 689, 344 01 Domažlice) dne 17.2.2022 sdělilo, že nebude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Na výzvu soudu ze dne 15.2.2022, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, K. Š. ve stanovené lhůtě vůbec nereagoval. V této věci tedy nikdo neuplatnil právo osoby zúčastněné na řízení.
10. **Žalobkyně v replice dne 16.3.2022** setrvala na svém názoru vyjádřeném v žalobě a upozornila, že původní žalobkyně nebyla lékaři z posudkových komisí nikdy osobně

shlédnuta a vyšetřena navzdory opakovaným návrhům jejího syna K. Š.. Dle žalobkyně se žalovaný opětovně nevypořádal dostatečným způsobem s připomínkami, že ke zhoršení zdravotního stavu paní F. Š. ve vztahu k příspěvku na péči zjevně došlo nikoli až 24.1.2019, ale již v únoru 2017, kdy nezvládala nejméně pět základních životních potřeb, od prosince 2017 jich nezvládala již celkem osm, tudíž posouzení jejího zdravotního stavu je zcela v rozporu se závěry spisové dokumentace. Závěrem byla požadována náhrada nákladů řízení v celkové výši 4.719,-Kč. Dále podáním ze dne 3.3.2022 žalobkyně sdělila, že souhlasí, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

11. **Žalovaný dne 20.4.2022** ve vyjádření k replice žalobkyně mimo jiné uvedl, že povinnost fyzické přítomnosti a případného vyšetření posuzované osoby při jednání posudkové komise zákon nestanoví, taková osoba může být k jednání přizvána, pokud o to sama požádá. Obecně však lze posudkový závěr učinit i bez této eventuality v případě, že je dostupná lékařská dokumentace dostatečná. Ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí bylo odkázáno na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 4.12.2003 č.j. 2 Ads 58/2003-75 a 8 Afs 267/2017-38 ze dne 27.2.2019. Dále žalovaný uvedl, že jistě je možné považovat odborné medicínské posouzení laikovi za nesrozumitelné, stejně tak mohou být nesrozumitelné i dílčí lékařské zprávy; ostatně primárním účelem znaleckých posudků je objektivně posoudit zdravotní stav osoby pro potřeby dávkového řízení v celé jeho komplexitě. Posudkové komise se vyjádřily ke všem základním životním potřebám a jejich závěry jsou zcela srozumitelné a odůvodněné, založené na obsáhlém souboru dostupné lékařské dokumentace, předchozích posudků a sociálních šetření. Do kontrapozice proti těmto závěrům pak žalobkyně staví pouze jednotlivé lékařské zprávy či výňatky z nich. Žalovaný závěrem uvedl, že ve světle všech zjištění posoudil skutkový stav za zjištěný bez jakýchkoli pochybností a posudkový závěr ohledně zdravotního stavu paní Š. za úplný a přesvědčivý podklad pro rozhodnutí.
12. **Žalobkyně dne 26.5.2022** ve svém vyjádření mimo jiné zopakovala, že osobní přítomnost a vyšetření původní žalobkyně byla tehdejším zástupcem K. Š. několikrát navrhována, ale nebylo mu vyhověno. Uvedla, že žalovaný ve svém rozhodování jen mechanicky opakoval stejná tvrzení, aniž by měl snahu objasnit okolnosti případu a vypořádat připomínky. Také bylo odkázáno na rozsudek NSS ze dne 30.5.2007 č.j. 3 Ads 22/2006-68 s tím, že napadené rozhodnutí neobjasňuje, z jakého důvodu je výsledek posudku v rozporu s jednotlivými lékařskými zprávami, které byly jeho podkladem, ani jak je možné, že podle posudku PK MPSV zvládala paní F. Š. životní potřebu stravování, když ji dle posudku OSSZ nezvládala již od 29.8.2013. Závěrem bylo uvedeno, že i přestože posuzovaná osoba již zemřela, napadené rozhodnutí má pro žalobkyni velký význam z pohledu morálního (péči o matku věnovala několik let života) i praktického (krácení náhradní doby jejího důchodového pojištění).
13. Následně **žalovaný dne 8.7.2022** k triplice žalobkyně zdůraznil, že nepřítomnost posuzované osoby automaticky nezakládá vadu posudkového závěru a ani soud výslovně nezavázal posudkovou komisi k zajištění účasti posuzované osoby na jednání. Také bylo poukázáno na to, že po zrušení předchozího rozhodnutí byly provedeny nově další dva posudky a bylo doplněno též nové sociální šetření v rámci doplnění podkladů rozhodnutí a závěr těchto posudků se shodoval včetně posudku vypracovaného v původním řízení. Žalovaný uvedl, že žádný odborný posudek nebude možné vždy zcela oprostít od jeho erudice a plně ho převést do řeči prosté, neboť tím by ve skutečnosti utrpěla jeho vypovídací hodnota. Zákon sám v tomto směru předpokládá odborné posouzení zdravotního stavu, kdy bude vždy obtíž tyto závěry komunikovat naprostému laikovi v

oboru. Ostatně proto je posudkové lékařství vystaveno na kategorickém určení jednotlivých druhů zdravotního postižení žadatelů. Naplnění těchto kritérií je pak vázáno na splnění podmínek pro přiznání či nepřiznání požadované dávky. Závěrem žalovaný vyjádřil, že dle něho posudkové závěry v této věci učiněné jsou dostatečně srozumitelné a odůvodněné na to, aby na jejich základě bylo možné vydat napadené rozhodnutí (zatímco žalobkyně je přesvědčena o opaku), nezbyvá než odkázat na posouzení tohoto aspektu soudem.

14. Poté **žalobkyně dne 2.8.2022** setrvala na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení s tím, že nesrozumitelnost posudku nespátřuje v odborné terminologii, ale základním nedostatkem posudku je, že chybí logická vazba mezi předloženými lékařskými zprávami (závěry jednotlivých lékařů) a posudkem (závěrem posudkové komise). O této skutečnosti se může z textu posudku a napadeného rozhodnutí přesvědčit i soud.
15. **Žalovaný dne 17.8.2022** k quadruplice žalobkyně pouze sdělil, že se již nebude dále písemně vyjadřovat a nadále navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
16. Podle **§ 3 správního řádu** (zákon č. 500/2004 Sb.) postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.
17. Podmínky nároku na příspěvek na péči jsou stanoveny v **§ 7 zákona** ve znění platném k rozhodnému datu, když dle **odst. 1** se příspěvek na péči (dále jen **příspěvek**) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby; tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob; náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.
18. Dle **§ 8 odst. 2 zákona** se osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve
 - a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
19. Vymezení schopností zvládat základní životní potřeby je uvedeno v **příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.**, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **Příloha č. 1 vyhlášky**):
 - a) **Mobilita.**
 - b) **Orientace:** Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna
 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem,
 2. mít přiměřené duševní kompetence,
 3. orientovat se osobou, časem a místem,

4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí,
5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.

c) **Komunikace:** Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení,
2. chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv,
3. vytvářet rukou psanou krátkou zprávu,
4. porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům,
5. používat běžné komunikační prostředky.

d) **Stravování:** Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny,
2. nalít nápoj,
3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji,
4. najíst se a napít,
5. dodržovat stanovený dietní režim,
6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu,
7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

e) **Oblékání a obouvání:** Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem,
2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit,
3. oblékat se a obouvat se,
4. svlékat se a zouvat se,
5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

f) **Tělesná hygiena.**

g) **Výkon fyziologické potřeby.** Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. včas používat WC,
2. zaujmout vhodnou polohu,
3. vyprázdnit se,
4. provést očistu,
5. používat hygienické pomůcky.

h) **Péče o zdraví.**

i) **Osobní aktivity.**

j) **Péče o domácnost.**

20. Podle § 13 odst. 1 zákona nárok na příspěvek vzniká dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a 8.
21. V této věci se podanou žalobou domáhala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud za souhlasu účastníků řízení rozhodl ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021 podmínky pro jeho zrušení nesplňuje zejména proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nevyžaduje zásadní doplnění.

22. Žalovaný se rovněž vypořádal na podkladě doplnění tzv. srovnávacího posudku PK Plzeň ze dne 7.8.2020 a 25.9.2020 (původní posudek ze dne 29.5.2019) i dalšího tzv. srovnávacího posudku PK Praha ze dne 13.1.2021 se všemi námitkami žalobkyně v potřebném rozsahu, přičemž žádnou z nich neuznal důvodnou. Z uplatněných žalobních námitek ani soud neshledal žádnou důvodnou, jelikož současná žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno, neprokázala žádné závažné důvody, pro které by nebyla původní žalobkyně schopna zvládat namítané základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby již od února 2017 (nadále uznán I. stupeň závislosti). Subjektivní pocit žalobkyně, že její matka paní F. Š. uvedené ZŽP nezvládala, však nebyl potvrzen žádným z posudků (či jejich doplnění) vypracovaných postupně třemi posudkovými komisemi – PK Ústí/L, PK Plzeň a PK Praha, přičemž poslední dvě jmenované komise vypracovaly tzv. srovnávací posudek.
23. Po vrácení spisu žalovanému na základě výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 6.5.2020 bylo nejprve vyžádáno doplnění posudku PK Plzeň a následně byl vyžádán i další tzv. srovnávací posudek PK Praha, jak uvedeno výše, přičemž obě posudkové komise se vyjádřily k požadavku soudu obsaženému v odůvodnění rozsudku ze dne 6.5.2020. V požadovaném směru obě komise v posudku/doplnění posudku odůvodnily své stanovisko ohledně zvládání či nezvládání původní žalobkyní ZŽP stravování, orientace, komunikace, oblékání a obouvání, jakož i od roku 2017 neuznané, ale do té doby uznané ZŽP stravování; stejně tak se vyjádřily i k námitkám, že ke zhoršení jejího zdravotního stavu ve vztahu k příspěvku na péči došlo dříve než 24.1.2019 a to již od února 2017, kdy podala žádost o změnu stupně příspěvku na péči, či v prosinci roku 2017.
24. Z posudků/doplnění posudků PK Ústí/L, PK Plzeň i PK Praha je dle názoru soudu zcela zřejmé, že bylo postupováno v souladu s příslušnou Přílohou č. 1 vyhlášky, kdy způsob hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je upraven v § 1 až § 2c) této vyhlášky. Neznamená totiž, že pokud není vyhověno žadateli, kdy u původní žalobkyně byl konstatován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ohledně výše příspěvku na péči, že takové rozhodnutí správního orgánu je nesprávné a v rozporu s příslušnými předpisy, tedy nezákonné či nějakým způsobem nesrozumitelné. Vzhledem k tomu, že správní orgány ani soud nemají medicínské znalosti, posouzení zdravotního stavu ve vztahu ke zvládání či nezvládání základních životních potřeb je svěřeno právním předpisem posudkovým lékařům OSSZ a PK MPSV, tudíž jimi vypracované posudky jsou podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí příslušného správního orgánu (ÚP a MPSV) a jsou stěžejním důkazem v řízení. Rozhodující je totiž posouzení posudkovým lékařem OSSZ i PK MPSV, kteří zdravotní stav hodnotí zejména na základě lékařských zpráv vyhotovených ošetřujícími lékaři žadatele s přihlédnutím k výsledku sociálního šetření provedeného sociálním pracovníkem, který však nehodnotí obsah lékařských zpráv ani zdravotní stav žadatele, ale vychází z jeho údajů či z údajů uvedených pečující osobou. Nezvládání základních životních potřeb je však posuzováno posudkovým lékařem či komisí dle platné právní úpravy, v této věci dle Přílohy č. 1 vyhlášky výše citované, přičemž subjektivní hodnocení žadatelem ohledně stupně závislosti není rozhodující pro stanovení stupně závislosti a tedy přiznání výše příspěvku na péči.
25. Pokud se týká sociálních šetření provedených sociálním pracovníkem, jeho výsledkem není hodnocení obsahu lékařských zpráv ani zdravotního stavu žadatele, ale pouze se do písemného zápisu uvedou údaje sdělené žadatelem či pečující osobou, tudíž záleží na nich, jaké informace, které ale nejsou jako jediné rozhodné, sdělí ohledně potřeby péče ve vztahu

ke zvládání základních životních potřeb; nepochybně byl v této věci zohledněn i pohyb žalobkyně v jejím bydlišti podle zaběhlého stereotypu.

26. Přes výhrady žalobkyně soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je plně v souladu s § 68 správního řádu (náležitosti rozhodnutí), kdy v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, což napadené rozhodnutí obsahuje.
27. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, původní žalobkyně sice nebyla přítomna posouzení jejího zdravotního stavu u OSSZ, ani u jednání výše uvedených PK MPSV, což ani není zákonná podmínka, ale před vydáním rozhodnutí ÚP i žalovaného měla možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čehož využil její zmocněnec a též i její zástupce, přičemž žalovaný s ohledem na jejich připomínky poté vyžádal druhé doplnění posudku PK Plzeň a následně i další tzv. srovnávací posudek PK Praha. Tudiž skutkový stav byl k uvedeným datům zjištěn oprávněnými komisemi a také dostatečně. Zdravotní stav v tomto řízení se posuzuje k určitému datu (viz § 13 zákona), tedy v této věci se původně posuzoval k datu 1.2.2017, neboť dne 24.2.2017 původní žalobkyně, tj. F. Š., podala návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči; zároveň je i stanovena doba platnosti posudku. Navíc posuzující měli k dispozici celý obsah posudkového spisu vedeného ohledně žalobkyně příslušnou OSSZ Louny obsahujícího kromě všech posudků o jejím zdravotním stavu ohledně dávek vázaných na posouzení zdravotního stavu i veškeré lékařské zprávy předložené v souvislosti s tím.
28. Vzhledem k námitkám žalobkyně soud připomíná, že předmětné posudky/doplnění posudku uvedených PK obsahují všechny nezbytné náležitosti, tj. datum jednání, složení komise, uvedení podkladů, z nichž bylo vycházeno při posouzení objektivního zdravotního stavu, určení příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jaký vliv má zjištěné funkční postižení na základní životní potřeby, které není posuzovaná osoba schopna zvládat a také vyjádření k uplatněným námitkám. Všechny tyto nezbytné skutečnosti předmětné posudky splňují, tudíž i soud je považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé, ač strana žalobkyně je jiného názoru. Předseda komise absolvoval kromě jiných atestací i atestaci z posudkového lékařství, a aby byl objektivně zhodnocen zdravotní stav posuzované osoby, je přítomen i odborný lékař z oboru, z něhož je zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu; v této věci byl proto přizván odborný lékař z oboru interního lékařství. Uvedené komise posoudily veškerou předloženou dokumentaci i žalobkyní poskytnuté lékařské zprávy, jak je patrné z obsahu posudků, tedy byl jimi komplexně posouzen zdravotní stav žalobkyně ve vztahu k příspěvku na péči i změně jeho stupně a komise dospěly k závěrům výše uvedeným. Z tohoto pohledu byl dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně zhodnocen dostatečně a správně, tj. v souladu s posudkovými kritérii, ač strana žalobkyně je stále přesvědčena o opaku.
29. Všechny výše uvedené posudkové komise dospěly ke shodnému závěru, že od 1.2.2017 žalobkyně nevládala ZŽP mobilitu, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost, docházelo k postupnému rozvoji seniorské dekonidice a od 24.1.2019 (lékařský nález MUDr. Urbana, praktický lékař) už nevládala i péči o zdraví. Komise se shodly na tom, že ZŽP orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání i výkon fyziologické

potřeby považovaly za zvládané, protože z lékařských nálezů vyplývá, že pro samostatné provádění těchto ZŽP byly tělesné funkce posuzované žalobkyně dostatečné, byla schopna je zvládat sama, některé za pomoci běžně dostupných pomůcek a převážně v sedě, což lze považovat za přijatelný standard. Zvládání ZŽP se hodnotí s využitím běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti nebo s využitím zdravotnického prostředku tj. facilitátoru, takže schopnost zvládat základní životní potřeby byla zhodnocena s předpokladem jejich využití. Rovněž bylo dostatečně srozumitelným způsobem vysvětleno u jednotlivých ZŽP výše uvedených, na základě jakých rozhodných skutečností byly uznány jako zvládané a ostatní jako nezvládané.

30. Ohledně ZŽP stravování PK Plzeň i PK Praha uvedly shodně, že žalobkyně neměla zdravotní důvod pro nezvládání stravování, protože byla samostatně chodící s pomocí francouzských holí, funkci horních končetin neměla narušenou, její duševní funkce byly dobré a zrakové funkce dostačující pro samostatné zvládání výběru hotového nápoje a potraviny ke konzumaci, nalití nápoje, naporcování a naservírování stravy, najedení a napití, konzumace stravy v obvyklém denním režimu, přemístění nápoje a stravy na místo konzumace, dodržování dietního režimu. Většinu činností spojených se stravováním mohla provádět v sedě. Stravu byla schopna přemístit na místo konzumace posunutím, př. na jídelní desku v rámci kuchyňské linky, mohla ji i převést v chodítku s deskou (chodila s 2 FH, ale byla schopna chodit i s chodítkem). Uvaření si jednoduchého teplého jídla a nápoje nespadá pod stravování, bylo hodnoceno v rámci péče o domácnost jako nezvládané. Zařazení stravování mezi nezvládané ZŽP v roce 2013 proto považovaly za pochybení a nadhodnocení posudku (PK Plzeň) a za posudkový omyl (PK Praha), protože tato ZŽP měla být uznána jako zvládnutá. Tudíž bylo dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětleno v doplnění posudku PK Plzeň i v posudku PK Praha, z jakého důvodu tyto komise došly k závěru, že paní F. Š. zvládala životní potřebu stravování, i když ji dle posudku OSSZ nezvládala již od 29.8.2013 (viz shora). Tudíž ani tato námitka dle názoru soudu není důvodná.
31. Rovněž PK Praha uvedla mimo jiné (ve shodě s PK Plzeň), že ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 27.2.2017 vyplývá, že stravování, oblékání, obouvání a výkon fyziologické potřeby zvládá žalobkyně sama. Sice bylo 27.2.2017 sděleno, že nezvládá přenášení teplých nápojů a jídel, ale v záznamu ze sociálního šetření dále uvedeno, že teplé jídlo i ostatní potraviny na jídelní stůl přendá, což lze považovat za přijatelný standard. Ve stravování se hodnotí schopnost přemístit nápoj a stravu na místo konzumace, což může být i posunutí nebo převezení, nikoli jen přenášení. Uvaření si jednoduchého teplého jídla a nápoje (v sociálním šetření uvedená dovážka obědů pod stravováním) nespadá pod stravování, je hodnoceno v rámci péče o domácnost jako nezvládané. Žalobkyně neměla zdravotní důvod pro nezvládání činností prováděných v rámci stravování. V sociálním šetření ze dne 27.2.2019 uvedeno, že stravování, oblékání, obouvání nezvládá, potřebuje doprovod na WC, očistu neprovede dokonale. Lékařské nálezy ale neprokazují dlouhodobé zhoršení zdravotního stavu od 1.2.2017, pro které by při těchto základních životních potřebách byla nutná pomoc. S ohledem na opakované hospitalizace je reálné, že při destabilizaci stavu, který vyžadoval hospitalizaci, potřebovala krátkodobě přechodně pomoc při některých činnostech ohledně těchto základních životních potřeb, nejednalo se ale o stav dlouhodobý trvající rok a více, ani o stav s předpokladem délky trvání více než jeden rok, tudíž se nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu zákona o sociálních službách.
32. Jak uvedla v posudku PK Praha, pro posouzení není podstatné, zda posuzovaná osoba provádí základní životní potřeby sama či nikoli, případně sdělení při sociálním šetření, že

základní životní potřeby nezvládá, ale fakt, zda funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav ji umožňují tyto základní životní potřeby zvládat v přijatelném standardu, tj. akceptovatelným alternativním způsobem a i za pomoci běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti či využití zdravotnického prostředku (př. madel, nástavce na WC, brýlí, obouvací lžice apod.), nebo zda omezené funkční schopnosti v rámci zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vedou k jejich nezvládnutí. V případě posuzované žalobkyně nebylo zjištěno funkční postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které by vedlo k narušení funkčních schopností v rozsahu vedoucím k nezvládnutí základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování, oblékání, obouvání a výkonu fyziologické potřeby v přijatelném standardu. Stav je trvalý, zlepšení se nepředpokládá, proto byla stanovena neomezená doba platnosti posudku. K 1.2.2017 bylo na základě odborných nálezů prokázáno funkční postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vedoucí k uznání lehkého (I.) stupně závislosti, pro uznání vyššího stupně závislosti nebyl zjištěn zdravotní důvod. Posudkově významné zhoršení a tedy zdravotní důvod pro stanovení druhého stupně závislosti byl shledán až lékařským nálezem z 24.1.2019. Ke stejnému závěru dospěla PK Plzeň v doplnění posudku ze dne 25.9.2020, kdy zdůraznila, že v lékařských nálezech a dle sociálního šetření není prokazatelné, že by došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně již v únoru 2017. Tato komise také uvedla, že navrhované pozvání do komise v současnosti nemá smysl, neboť v roce 2020 těžko PK MPSV posoudí, jaký byl zdravotní stav v roce 2017; proč nebyla žalobkyně k jednání pozvána u minulých jednání, se může komise jen domnívat a jednalo by se o spekulaci.

33. Po zhodnocení obsahu správního spisu v této věci dospěl soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021 není důvodná. Žalobkyně neprokázala, že původní žalobkyně k datu 1.2.2017 nezvládala minimálně pět nebo šest základních životních potřeb, aby jí mohl být přiznán příspěvek na péči stupně II, tj. středně těžká závislost, protože výše citovanými posudky uvedených komisí k takové změně zdravotního stavu došlo až dle lékařské zprávy ze dne 24.1.2019, jak je uvedeno i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto ke změně stupně závislosti došlo až od ledna 2019, ač je žalobkyně i přes obsah všech posudků komisí přesvědčena o opaku a navíc dle jejího názoru vyjádřeného v žalobě od prosince 2017 původní žalobkyně nezvládala celkem osm životních potřeb, takže měla mít nárok příspěvek ve výši 12.800,- Kč měsíčně.
34. Zdejší soud v této věci nezjistil žádné závažné pochybení ze strany správních orgánů, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 8.2.2021. Rozhodující je skutečnost, že žalobkyně dle uvedených komisí nesplnila zákonné podmínky pro přiznání stupně závislosti II (středně těžká závislost) dříve než od 24.1.2019, jelikož k tomu nepostačuje přesvědčení žalobkyně, které základní životní potřeby původní žalobkyně nezvládala vůbec či zvládala s velkými obtížemi. Nezvládnutí základních životních potřeb musí být zjištěné z lékařských zpráv ošetřujících lékařů žalobkyně s ohledem na popsání funkčního postižení jejího zdravotního stavu v předmětné době, což v této věci bylo posouzeno, jak je zřejmé z výše uvedeného. Soud se v tomto směru plně ztotožnil se závěry žalovaného vyjádřenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí na podkladě výše uvedených posudků všech komisí, které v této věci vypracovaly předmětné posudky a jeho doplnění (PK Plzeň). Zdravotní stav žalobkyně byl posouzen komplexně na základě zdravotní dokumentace jejího praktického lékaře, posudkového spisu OSSZ Louny, předložených lékařských zpráv i s přihlédnutím k obsahu provedených sociálních šetření, přičemž opak nebyl prokázán. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že k posouzení

zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči jsou ze zákona pověřeni toliko posudkoví lékaři OSSZ a PK MPSV, kteří postupují při jeho hodnocení dle zákonných kritérií bez ohledu na názor žadatele či pečující osoby.

35. Soud ještě poznamenává k upozornění žalobkyně, že napadené rozhodnutí ovlivňuje podstatným způsobem i její vlastní život, neboť z důvodu svého věku se připravuje na odchod do důchodu, přičemž hrozí, že se jí na základě nesprávného rozhodnutí žalovaného nebude hodnotit doba od února 2017 do ledna 2019, ve které pečovala o svoji matku, že záleželo toliko na jejím rozhodnutí, případně širší rodiny, jakým způsobem se rozhodli danou situaci řešit. Z obsahu správního spisu vyplývá, že současná žalobkyně byla v důchodu (s ohledem na její věk soud předpokládá, že se nejspíše jednalo o invaliditu prvního či druhého stupně, jelikož pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně je považováno za dobu (důchodového) pojištění) a pokud např. z důvodu, že nebyla v předmětnou dobu zaměstnána, byť na zkrácený úvazek, neměla možnost získat dobu pojištění, byla zde možnost využít tzv. dobrovolné pojištění na jakoukoli dobu dle uvážení žalobkyně.
36. Rovněž soud s ohledem na všechna zjištění a výše uvedené skutečnosti nesouhlasí s názorem žalobkyně, že žalovaný ve svém rozhodování jen mechanicky opakoval stejná tvrzení, aniž by měl snahu objasnit okolnosti případu a vypořádat připomínky. V tomto směru je vhodné připomenout, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného není literární dílo, proto je uveden stručný obsah rozhodných skutečností vážících se k sebeobsluze žadatele o dávku obsažených v posudcích komisí, které jsou podkladem pro rozhodnutí o dávce a jsou uvedeny důvody, na základě jichž bylo rozhodnuto, stejně tak i vyjádření k námitkám v odvolání proti rozhodnutí ÚP či při využití možnosti žadatele seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí žalovaným. Všechno potřebné a nezbytné bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí v této věci uvedeno, tudíž rozhodnutí není nesrozumitelné pro toho, kdo hodlá jeho obsah pochopit.
37. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť je zatíženo vadami řízení, jelikož zdejší soud požadoval ve svém rozsudku č. j. 16 Ad 90/2019-57 ze dne 6.5.2020 objektivní, úplné a přesvědčivé posouzení zdravotního stavu žalobkyně, ani nově vydané rozhodnutí žalovaného tyto požadavky nesplňuje. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že v dalším řízení žalovaný splnil požadavky vyjádřené v odůvodnění zrušujícího rozsudku ze dne 6.5.2020 vyžádáním nejprve doplněním posudku PK Plzeň a následně i dalšího tzv. srovnávacího posudku PK Praha a výsledek jejich posudkového hodnocení promítl do napadeného rozhodnutí a to dostatečně srozumitelným způsobem. Pro žalovaného, jakož i pro soud, je rozhodujícím důkazem ohledně dávky závislé na posouzení zdravotního stavu posudek příslušné posudkové komise či posudkového lékaře OSSZ, přičemž žalovaný ani soud nejsou oprávněni závěry posudku měnit, jelikož nemají potřebné medicínské znalosti, ostatně ty nemá ani žalobkyně a její zástupce. Soud všechny posudky komisí shledal srozumitelnými na rozdíl od žalobkyně s tím, že doplněními posudku PK Plzeň a posudkem PK Praha došlo k odstranění vad soudem uvedených v rozsudku ze dne 6.5.2021, tudíž řízení není zatíženo ani vadami, jak namítala žalobkyně.
38. Napadené rozhodnutí žalovaného z pohledu soudu není nesrozumitelné, ani nepřezkoumatelné a to z výše uvedených důvodů, na něž soud pro stručnost odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení, proto ani tato námitka žalobkyně není důvodná.

39. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobě žalobkyně nepřisvědčil a **žalobu zamítl** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., podle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2021 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu. Žalobkyně totiž neprokázala, že původní žalobkyně splňovala zákonné podmínky pro přiznání příspěvku na péči ve stupni II již od února 2017 a nikoli až od ledna 2019, jak bylo požadováno, neboť tyto podmínky splňovala až od 24.1 2019 a od ledna 2019 jí také byl přiznán požadovaný příspěvek.
40. Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 26. srpna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně